

Arrest

nr. 287 920 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. DAEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/11/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 21/04/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 20/07/2016 en 21/05/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken (hierna: het ministerieel besluit van 23 maart 2020), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij licht haar eerste en enig middel toe als volgt:

“Eerste onderdeel

Met de bestreden beslissing beveelt verwerende partij verzoeker om binnen de zes dagen het grondgebied te verlaten.

Echter, door de COVID-19 pandemie is het voor verzoeker onmogelijk geworden om gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Vrijwillige terugkeer is tijdelijk stopgezet.

Artikelen 7 en 8 van het Ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het Coronavirus COVID-19 te beperken (B.S. 23 maart 2020), zoals gewijzigd door het Ministerieel Besluit van 3 april 2020 (B.S. 3 april 2020) en het Ministerieel Besluit van 8 mei 2020 (B.S. 8 mei 2020) bepalen als volgt : (...)

Op grond van dit ministerieel besluit mag verzoeker enkel essentiële verplaatsingen en reizen maken binnen, naar en vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied.

Wat noodzakelijke verplaatsingen zijn, wordt verduidelijkt op de informatieve website over het coronavirus van de Belgische overheid (<https://www.info-coronavirus.be/nl/faa/#006j>):

- 1. "Professionele verplaatsingen (met inbegrip van woon- werkverkeer en de verplaatsingen van vrijwilligers in het kader van hun activiteiten voor cruciale sectoren en essentiële diensten);*
- 2. Absoluut noodzakelijke verplaatsingen (doktersbezoek, aankopen van etenswaren, verplaatsingen naar de post, bank, apotheker, tankstation of bijstand aan hulpbehoevenden, daklozen, verplaatsingen van ouders naar de opvang van hun kinderen, alle verplaatsingen in het kader van een wettelijke verplichting, opladen van budgetmeter, rijlessen etc.);*
- 3. wandelingen en fysieke activiteiten (met inbegrip van een motorrit) in open lucht die geen fysieke contacten impliceren op voorwaarde dat ze:*

- alleen; • in het gezelschap van personen die onder hetzelfde dak wonen, daarmee worden ook bedoeld leefgroepen en hun begeleider uit jeugdvoorzieningen die onder hetzelfde dak verblijven; • en/of in het gezelschap van maximum twee steeds dezelfde andere personen met respect van een afstand van 1.5 meter tussen elke persoon, uitgeoefend worden.*

Deze activiteiten zijn toegestaan voor de noodzakelijke duur om ze uit te oefenen. Na de uitoefening van de activiteiten is de terugkeer naar huis verplicht. Om samenscholingen te vermijden blijft het niet toegestaan om in parken te gaan zitten. Ten aanzien van zwangere vrouwen en ouderen moet er tolerantie aan de dag gelegd worden. De maatregel mag ook niet strikt toegepast worden op mensen met een beperkte mobiliteit of een mentale handicap. Omwille van dezelfde reden blijven ook picknicken en zonnebaden niet toegestaan in parken. Het gebruik van een gemotoriseerd voertuig voor het uitoefenen van een fysieke activiteit of een wandeling is enkel toegelaten om zich naar de plaats (bv. een bos op redelijke afstand) of de noodzakelijke sportinfrastructuur van de sport of wandeling in kwestie te begeven. Bovendien wordt er aan herinnerd dat toeristische activiteiten of uitstappen niet toegelaten zijn. 4) Bezoek aan één enkel ander huishouden binnen de beperkingen die zijn toegestaan onder het gedeelte "sociale contacten" van dit hoofdstuk. 5) Alle andere verplaatsingen waar expliciet sprake van is in deze FAQ. "

"Essentiële reizen" worden op deze website omschreven als volgt:

"Als essentiële redenen om naar het buitenland te reizen worden momenteel de volgende verplaatsingen hernomen:

- Verplaatsingen naar het buitenland in het kader van professionele activiteiten, met inbegrip van woon-werkverkeer*
- Verplaatsingen om medische zorgen verder te zetten;*
- Verplaatsingen om bijstand of zorgen te verlenen aan een oudere, minderjarige, gehandicapte of kwetsbare persoon;*
- Verplaatsingen om zorg te dragen voor dieren;*
- Verplaatsingen in het kader van co-ouderschap;*
- Verplaatsingen om personen met Belgische nationaliteit met of zonder hoofdverblijfplaats in België, residenten van lange duur in België en personen met wettelijke verblijfplaats in België op te halen in het buitenland en naar België terug te brengen;*
- Verplaatsingen om familieleden weg te brengen naar het buitenland om werkzaamheden voor essentiële redenen te kunnen uitvoeren;*
- Verplaatsingen van Belgische onderdanen naar hun hoofdverblijfplaats in het buitenland.*
- Verplaatsingen naar een partner die niet onder hetzelfde dak woont;*
- Verplaatsingen in het kader van het verkrijgen van aktes (indien noodzakelijk en niet digitaal kan gebeuren);*

- Verplaatsingen in het kader van begrafenissen / crematies
- Verplaatsingen in het kader van burgerlijke / religieuze huwelijken
- Verplaatsingen van leerlingen, studenten en stagairs schoolgaand in een buurland in het kader van hun opleiding.
- Verplaatsingen om dringende herstellingen te laten uitvoeren in het kader van de veiligheid van een voertuig.

Verplaatsingen naar een tweede verblijfplaats in het buitenland zijn hierbij uitgesloten."

Verzoekers verplaatsing naar een Belgische luchthaven en vervolgens naar zijn land van herkomst valt hier niet onder en kan alleszins niet als essentieel of noodzakelijk worden beschouwd.

De website van de Belgische overheid verduidelijkt ook:

"Een persoon die onderdaan of inwoner is van een derde land kan altijd het Belgische grondgebied verlaten om terug te keren naar het land waarvan hij/zij onderdaan of inwoner is. Desalniettemin, staan bepaalde landen hun inwoners niet toe om naar hun land terug te keren. Het is dus aangeraden om contact te nemen met de ambassade van de bestemming. "

Zelfs al zou Uw Raad op basis hiervan van oordeel zijn dat de binnenlandse en buitenlandse verplaatsingen van verzoeker in het kader van de uitvoering van de bestreden beslissing toch als essentieel zouden kunnen worden beschouwd, dan bestaat er minstens onzekerheid over het essentieel en dus toegelaten karakter van deze verplaatsingen. Verwerende partij was ten tijde van de bestreden beslissing op de hoogte van de corona- uitbraak en had dus moeten verduidelijken in de bestreden beslissing of het uitvoeren ervan toegelaten is. Bovendien had verwerende partij de modaliteiten van dergelijke reis moeten onderzoeken.

Afghanistan is ook getroffen door het coronavirus. Op de website van Buitenlandse Zaken staat te lezen:

"In Afghanistan wordt een stijgend aantal gevallen van COVID-19 besmettingen gerapporteerd over het hele grondgebied. De grenzen met Pakistan en met Oezbekistan zijn gesloten. Hoewel er nog steeds enkele internationale vluchten zijn die vertrekken vanaf de luchthaven van Kabul, maakt de onregelmatigheid van deze vluchten, in combinatie met de moeilijkheid om verbindingen te vinden op andere internationale luchthavens, eventuele reizen van en naar Afghanistan zeer riskant."
(stuk 2)

Op de website van de Afgaanse ambassade in de US lezen we dat er in de grote steden een lockdown plaatsvindt, dat de grote luchtvaartmaatschappijen hun activiteiten hebben stopgezet, dat luchthavens momenteel gesloten zijn en dat mensen die vanuit andere landen toekomen minstens 14 dagen in quarantaine moeten in hun eigen huis:

"Afghanistan has a total of 5,639 confirmed cases of COVID-19 (Coronavirus) and 136 deaths attributed to the disease (Ministry of Public Health). Kabul (1,556 confirmed cases and 18 deaths), Herat (935 confirmed cases and 22 deaths), Kandahar (613 confirmed cases and 15 deaths), Balkh (461 confirmed cases and 18 deaths), and Nangarhar (247 confirmed cases and 13 death) have the most cases.

The government confirms some cases are from "community spread" and not connected to travel to Iran and other countries.

Kabul city, Herat, Farah, Jalalabad (Nangarhar), Asadabad (Kunar), and Zaranj (Nimroz) are on lockdown.

(...) All foreign airlines (Emirates, Fly Dubai, Turkish Airlines, Air India) and Kam Air have announced the suspension of services from Kabul. There are currently no commercial options for international travelers leaving Kabul.

(...) Entry and exit procedures are pending guidance from the Government of Afghanistan once airports re-open and land borders resume normal operations.

(...) People arriving from other countries and who do not show symptoms of COVID-19 are advised to self-quarantine at home for 14 days. If you have any symptoms, you are instructed to contact the Ministry of Public Health and seek care, "(stuk 3)

Het is dus totaal onduidelijk of er voor verzoeker een vlucht beschikbaar is naar Afghanistan en zo ja, of hij binnen de 6 dagen kan reizen. Bovendien heeft verzoeker geen huis in Afghanistan om er in quarantaine te gaan. Buiten verzoekers wil om en omwille van een algemeen gekende situatie lijkt het praktisch onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.

Hoewel de bestreden beslissing werd genomen ten tijde van de piek van de coronacrisis, hield verwerende partij hiermee op geen enkele manier rekening. Verzoeker wordt bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs vermelding omtrent deze mondiale gezondheids crisis en wat de gevolgen ervan zijn voor verzoeker en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de 6 dagen naar Afghanistan te reizen.

Hiermee schendt verwerende partij niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar ook het rechtzekerheidsbeginsel. Immers, verwerende partij neemt een maatregel ten aanzien van verzoeker die ingaat tegen een ministerieel besluit van de Belgische overheid en dat onmogelijk uitvoerbaar is omwille van de maatregelen die nationaal en internationaal werden genomen.

Verwerende partij was op de hoogte van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft als gevolg dat verzoeker kwetsbaar is om aangehouden te worden met het oog op een gedwongen terugkeer, en als verzoeker geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat hij door omstandigheden buiten zijn wil om niet kan, is verwerende partij verplicht verzoeker een inreisverbod af te leveren.

In punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van richtlijn 2008/115 dienen te worden uitgelegd met volledige eerbiediging van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, "om humanitaire of om andere redenen", en beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven.

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. 6 dagen is in casu niet passend. Door COVID-19 en de maatregelen genomen door de Belgische Staat is het onmogelijk voor verzoeker om vrijwillig, of onvrijwillig, binnen deze termijn het grondgebied te verlaten. Het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat verzoeker zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, én dat hij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen. Verwerende partij kan niet anders dan dit opleggen als verzoeker geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing.

De impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar verwerende partij weet van had, is dus dat verzoeker het risico loopt om in detentie te worden geplaatst en een inreisverbod zal krijgen, zonder dat dit aan zijn eigen handelen te wijten kan zijn.

Een dergelijk gevolg is compleet disproportioneel en kan enkel vermeden worden door de beslissing te annuleren.

Verzoeker wordt een bevel gegeven door de overheid, dat hij door andere maatregelen van diezelfde overheid onmogelijk kan uitvoeren, en die met zich meebrengen dat hij het voorwerp zal vormen van een inreisverbod.

Op zijn minst had verwerende partij hier motieven over moeten opnemen, want verzoeker begrijpt niet hoe hij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid. De motiveringsplicht is geschonden.

Tweede onderdeel

Omwille van de huidige COVID-19 pandemie, is de bestreden beslissing niet alleen onuitvoerbaar geworden, maar creëert ze voor verzoeker ook een gezondheidsrisico.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat "bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, een eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: (...)

Artikel 3 EVRM bepaalt: (...) Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu. De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

"Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l'importance qu'elle attache à l'article 3, la notion de recours effectif au sens de l'article 13 requiert; d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'autre part, la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse. (...)"

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387:

"Tout en reconnaissant qu'il s'agit là d'une évolution qui va dans le sens de l'arrêt Conka précité (§§ 81-83, confirmé par l'arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu'il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d'une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l'exposerait à des traitements prohibés par l'article 3 de la Convention doit faire l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l'article 13 implique, sous réserve d'une certaine marge d'appréciation des Etats, que l'organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié. "

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen. Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van onmenselijke behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker.

In het Paposhvili-arrest oordeelde het Europees Hof dat een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van een gezondheidstoestand die voor een intens lijden kan zorgen indien er geen adequate behandeling beschikbaar of toegankelijk is in het land van herkomst een schending kan uitmaken van artikel 3 EVRM (EHRM, Paposhvili v. Belgium, 13 december 2016, § 183). Volgens het Hof maakt een deel van deze inschatting inherent deel uit van de preventieve bescherming van artikel 3 EVRM (ib. §186).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het EVRM verplichten verwerende partij ertoe om rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen.

In casu wordt verzoeker verwijderd van het Belgisch grondgebied op het moment dat er een mondiale gezondheidscrisis heerst. Sowieso houdt elk menselijk contact een risico op besmetting met het coronavirus in. Verzoeker wordt door de bestreden beslissing blootgesteld aan dit risico op besmetting. Hij zal zich moeten begeven in luchthavens en zal een vlucht moeten nemen, waarbij hij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren.

Verzoeker wordt bovendien gedwongen terug te keren naar Afghanistan, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem en dus bijzonder getroffen wordt door het coronavirus. Verzoeker heeft Afghanistan in 2013 verlaten en is er sindsdien nooit meer geweest. Hij heeft er geen werk en huisvesting. Hij zou in principe gedurende 14 dagen na aankomst in quarantaine moeten gaan in zijn eigen huis, maar verzoeker heeft geen huis. Hij weet totaal niet waar hij terecht zou kunnen bij aankomst. Gezien de lockdown is het aannemelijk dat hotels gesloten zijn. De kans is dus reëel dat verzoeker minstens tijdelijk op straat zal terecht komen bij terugkeer. Op straat loopt hij een verhoogd risico op besmetting wegens het gebrek aan hygiëne en omdat de noodzakelijke preventieve maatregelen niet kunnen worden gerespecteerd.

Geteisterd door conflict en armoede heeft Afghanistan het erg moeilijk om het coronavirus te bestrijden en patiënten op adequate manier te verzorgen.

Lockdownmaatregelen worden op grote schaal genegeerd omdat mensen noodgedwongen gaan werken omdat ze anders geen eten op hun bord hebben. Het gezondheidssysteem was al overbelast voordat het coronavirus toesloeg, o.a. omdat Afghanistan één van de twee landen is waar polio nog altijd voorkomt. Er is geen capaciteit in de ziekenhuizen en geen testapparatuur. Er is ook weinig informatie beschikbaar in de landelijke gebieden. Momenteel wordt er gevreesd voor een ramp op vlak van publieke gezondheid, (stuk 4)

De Afghaanse regering heeft een noodplan afgekondigd en deed een oproep aan de NATO om internationale hulp voor o.a. medisch materiaal omdat het land de situatie alleen niet te baas kan. (stuk 5)

Hieruit blijkt dat verzoeker in Afghanistan het risico loopt om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld.

Los van de vraag of een reis naar Afghanistan praktisch mogelijk is en los van het risico op besmetting tijdens deze reis, wordt verzoeker bovendien ook gedwongen om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat hij de nodige medische zorgen zal krijgen indien hij besmet is. Verwerende partij heeft niet de minste moeite genomen om dit te onderzoeken, erover te motiveren of er rekening mee te houden.

Dit is in strijd met artikel 74/13 Vw., dat verwerende partij verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met verzoekers gezondheidstoestand. Dit is bovendien ook in strijd met artikel 74/13 Vw. en artikel 3 EVRM, omdat het ingaat tegen het verbod op refoulement. Een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, kan worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling. Bovendien is dit ook in strijd met artikel 2 EVRM, dat voorziet dat eenieder het recht heeft om te leven.

Het is duidelijk dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid. Onderhavig bevel werd als een automatisme afgeleverd, terwijl verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

Ten overvloede voegt verzoeker nog toe dat het arrest Ghandi van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 verwerende partij niet toelaat om dit bevel af te leveren. Immers, het Hof stelt in dit arrest dat een bevel kan worden afgeleverd na de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming terwijl het beroep tegen deze afwijzingsbeslissing nog hangt. Echter, het Hof laat niet toe dat een bevel automatisch wordt afgeleverd na de afwijzing om internationale bescherming. Er moet nog steeds rekening worden gehouden met de bestaande wettelijke bepalingen zoals artikel 74/13 Vw., met de garanties van artikel 3 EVRM en met de individuele elementen van verzoekers situatie. Het is ook niet zo dat bovenstaande bezwaren tegen het bevel zullen worden behandeld in het beroep tegen de afwijzingsbeslissing van het verzoek om internationale bescherming dat momenteel hangt.

Om al deze redenen vindt verzoeker dat de bestreden beslissing niet op afdoende en zorgvuldige wijze gemotiveerd is en bovenstaande wettelijke bepalingen schendt."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het eerste en enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Het eerste en enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 12 november 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen, dat het beroep tegen deze beslissing op 21 april 2020 door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, waarbij de verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tot slot stelt de verwerende partij dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen zes dagen.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij wordt bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs vermelding omtrent de mondiale gezondheids crisis en wat de gevolgen ervan zijn voor haar en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de zes dagen naar Afghanistan te reizen, laat zij na toe te lichten op grond waarvan de verzoekende partij gehouden was hierover een "vermelding" in de bestreden beslissing op te nemen. Er wordt in dit verband ook verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.9. In zoverre de verzoekende partij hierover een motivering verwacht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en/of in het licht van artikel 3 van het EVRM, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.15, 2.16., 2.18. en 2.19. en waaruit zal blijken dat de verwerende partij in het licht van voornoemde artikelen niet gehouden was om over de mondiale

gezondheids crisis te motiveren, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat de motiveringsplicht de verwerende partij gebiedt om motieven omtrent het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM op te nemen, wordt verwezen naar hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.18. en 2.19., waaruit zal blijken dat de verwerende partij geenszins gehouden was hierover te motiveren.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en de door haar aangevoerde grieven.

2.6. De verzoekende partij stelt in haar eerste middelonderdeel onder meer dat zij op grond van de artikelen 7 en 8 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 enkel essentiële verplaatsingen en reizen mag maken binnen, naar en vanuit België, net zoals iedereen op het Belgisch grondgebied, dat op de informatieve website van de Belgische overheid over het coronavirus wordt verduidelijkt wat noodzakelijke verplaatsingen en essentiële reizen zijn, dat haar verplaatsing naar een Belgische luchthaven en vervolgens naar haar land van herkomst hier niet onder valt en alleszins niet als essentieel of noodzakelijk kan worden beschouwd, dat de website van de Belgische website ook verduidelijkt: *“Een persoon die onderdaan of inwoner is van een derde land kan altijd het Belgische grondgebied verlaten om terug te keren naar het land waarvan hij/zij onderdaan of inwoner is. Desalniettemin, staan bepaalde landen hun inwoners niet toe om naar hun land terug te keren. Het is dus aangeraden om contact te nemen met de ambassade van de bestemming.”*, dat zelfs al zou de Raad op basis hiervan van oordeel zijn dat haar binnenlandse en buitenlandse verplaatsingen in het kader van de uitvoering van de bestreden beslissing toch als essentieel zouden kunnen worden beschouwd, er dan minstens onzekerheid bestaat over het essentieel en dus toegelaten karakter van deze verplaatsingen, dat de verwerende partij ten tijde van de bestreden beslissing op de hoogte was van de corona-uitbraak en dus had moeten verduidelijken in de bestreden beslissing of het uitvoeren ervan toegelaten is en dat de verwerende partij bovendien de modaliteiten van dergelijke reis had moeten onderzoeken.

De Raad wijst erop dat het belang bij een middelonderdeel niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Nu er niet langer een verbod op niet-essentiële verplaatsingen bestaat, ziet de Raad niet in welk (actueel) belang de verzoekende partij nog heeft bij voornoemd betoog. Hiernaar gevraagd ter terechtzitting stelt de verzoekende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad. De Raad stelt aldus vast dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij voornoemd betoog.

2.7. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij haar met de bestreden beslissing beveelt om binnen de zes dagen het grondgebied te verlaten, dat het echter voor haar, door de coronapandemie, onmogelijk is geworden om gevolg te geven aan het bestreden bevel, dat vrijwillige terugkeer is stopgezet, dat Afghanistan ook getroffen is door het coronavirus, waarbij zij wijst op informatie op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat zij op de website van de Afghaanse ambassade in de Verenigde Staten leest dat er in de grote steden een lockdown plaatsvindt, dat de grote luchtvaartmaatschappijen hun activiteiten hebben stopgezet, dat luchthavens momenteel gesloten zijn en dat mensen die vanuit andere landen toekomen minstens veertien dagen in quarantaine moeten in hun eigen huis, dat het dus totaal onduidelijk is of er voor haar een vlucht beschikbaar is naar Afghanistan en zo ja, of zij binnen de zes dagen kan reizen, dat zij bovendien geen huis heeft in Afghanistan om er in quarantaine te gaan, dat buiten haar wil om en omwille van een algemeen gekende situatie het praktisch onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk lijkt om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, dat hoewel de bestreden beslissing werd genomen ten tijde van de piek van de coronacrisis, de verwerende partij hiermee op geen enkele manier rekening hield, dat zij werd bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs vermelding omtrent deze mondiale gezondheids crisis en wat de gevolgen ervan voor haar zijn en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de zes dagen naar Afghanistan te reizen, dat de verwerende partij hiermee niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel maar ook het rechtzekerheidsbeginsel schendt en dat de verwerende partij immers een maatregel ten aanzien van haar neemt die ingaat tegen een ministerieel besluit van de Belgische overheid en die onmogelijk uitvoerbaar is omwille van de maatregelen die nationaal en internationaal werden genomen.

2.8. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er vooreerst aan voorbij dat het bestreden bevel voortvloeit uit de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en steunt op de vaststellingen dat op 12 november 2019 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen, dat het beroep tegen deze beslissing op 21 april 2020 door de Raad werd verworpen en dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Deze vaststellingen worden door de verzoekende partij niet betwist, minstens niet weerlegd of ontkracht. Zij maakt niet aannemelijk dat de covid-19 pandemie en de getroffen maatregelen het nemen van het bestreden bevel in de weg zouden staan noch dat het rechtzekerheidsbeginsel door het nemen van deze bestreden beslissing geschonden is. Immers doet de coronapandemie en de getroffen maatregelen in dit verband geen afbreuk aan het gegeven dat op grond van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd als de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

2.9. Zoals zal blijken uit wat volgt, toont de verzoekende partij evenmin aan dat het voor haar door de coronapandemie onmogelijk is geworden om gevolg te geven aan het bestreden bevel.

Waar de verzoekende partij stelt dat vrijwillige terugkeer is stopgezet, laat zij na dit concreet aannemelijk te maken zodat haar betoog in die zin niet dienstig is.

De verzoekende partij stelt dat Afghanistan ook is getroffen door het coronavirus en citeert in dit verband een passage van de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Zij stelt dat zij op de website van de Afghaanse ambassade in de Verenigde Staten leest dat er in de grote steden een lockdown plaatsvindt, dat de grote luchtvaartmaatschappijen hun activiteiten hebben stopgezet, dat luchthavens momenteel gesloten zijn en dat mensen die vanuit andere landen toekomen minstens veertien dagen in quarantaine moeten in hun eigen huis, en citeert vervolgens een passage van die website. De verzoekende partij heeft zich aldus geïnformeerd over de situatie in Afghanistan op basis van de website van de FOD Buitenlandse Zaken en op basis van een website waarvan zij stelt dat die van de Afghaanse ambassade is. Daargelaten de vraag of de actuele situatie in Afghanistan betreffende de coronapandemie thans gewijzigd is, blijkt uit voormelde informatie dat reizen naar Afghanistan wellicht

gecompliceerd kan zijn, doch niet onmogelijk. Er is immers uitdrukkelijk aangegeven in de passage die de verzoekende partij citeert van de website waarvan zij stelt dat die van de Afghaanse ambassade is dat aan mensen die komen van andere landen en die geen covid-19 symptomen hebben, geadviseerd wordt om thuis gedurende veertien dagen in quarantaine te gaan. Dit impliceert dat de mogelijkheid bestaat dat Afghanen uit andere landen terugkeren. Het betoog dat het totaal onduidelijk is of er voor haar een vlucht beschikbaar is naar Afghanistan, is in die zin dan ook niet dienstig, minstens laat de verzoekende partij na concreet aannemelijk te maken dat zij heeft onderzocht of er een vlucht voor haar beschikbaar is naar Afghanistan doch heeft vastgesteld dat dit niet het geval is. Waar de verzoekende partij erop wijst dat zij geen huis heeft in Afghanistan om in quarantaine te gaan, merkt de Raad op dat in de informatie die de verzoekende partij citeert de quarantaine louter wordt geadviseerd, doch niet wordt verplicht voor mensen die geen symptomen hebben en terugkomen uit het buitenland, zodat ook dit betoog niet dienstig is.

Nu de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek reeds verstreken is, toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij het betoog dat het onduidelijk is, indien een vlucht beschikbaar zou zijn, of zij binnen de zes dagen kan reizen. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij heeft onderzocht of er een vlucht voor haar beschikbaar is naar Afghanistan doch heeft vastgesteld dat dit niet het geval is of dat dit het geval is, doch niet binnen de zes dagen of binnen de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij aldus niet worden gevolgd waar zij stelt dat het buiten haar wil om en omwille van een algemeen gekende situatie praktisch onmogelijk lijkt om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, minstens maakt zij dit niet concreet aannemelijk. In zoverre kan worden aangenomen dat het *“minstens bijzonder moeilijk (is) om gevolg te geven aan de bestreden beslissing”*, merkt de Raad op dat het feit dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing wereldwijd specifieke maatregelen gelden voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, niet met zich mee brengt dat de thans bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij op geen enkele manier rekening hield met de coronacrisis, dat zij wordt bevolen om het land te verlaten zonder enige opzoeking of zelfs vermelding omtrent deze mondiale gezondheids crisis en wat de gevolgen ervan zijn voor haar en de impact ervan op de mogelijkheid om binnen de zes dagen naar Afghanistan te reizen, maar toont aan de hand van voorgaand betoog niet aan waarom de verwerende partij hiertoe gehouden zou zijn geweest.

2.10. Waar de verzoekende partij in het eerste middelonderdeel verder nog stelt dat de verwerende partij op de hoogte was van de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen en dat het bestreden bevel als gevolg heeft dat zij kwetsbaar is om aangehouden te worden met het oog op een gedwongen terugkeer, merkt de Raad op dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij, als zij geen gevolg geeft aan het bevel, wat zij door omstandigheden buiten haar wil om niet kan, verplicht is om haar een inreisverbod af te leveren, dat zij in toepassing van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) een inreisverbod zal opgelegd krijgen, dat de verwerende partij niet anders kan dan dit opleggen als zij geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing, herhaalt de Raad vooreerst dat uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan, zodat zij niet kan voorhouden dat zij geen gevolg kan geven aan het bevel door omstandigheden buiten haar wil om. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het de verzoekende partij vrij stond/staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Ook moet nog worden vastgesteld dat de gemachtigde altijd de mogelijkheid heeft om af te zien van het principieel opleggen van een inreisverbod op grond van artikel 74/11, §2, laatste lid van de Vreemdelingenwet zodat niet blijkt dat hij verplicht is om een inreisverbod af te leveren. Een dergelijk betoog is dan ook hypothetisch.

2.11. De verzoekende partij stelt verder dat in punt 2 van de considerans wordt benadrukt dat de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn dienen te worden uitgelegd met volledige eerbieding van de grondrechten en de waardigheid van de betrokken personen, dat artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor de verwerende partij om af te zien van het nemen van een bevel om het

grondgebied te verlaten "om humanitaire of om andere redenen", en te beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven, dat artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn voorziet in de mogelijkheid om een passende termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, dat zes dagen *in casu* niet passend is, dat het door covid-19 en de maatregelen genomen door de Belgische staat onmogelijk is voor haar om, vrijwillig of onvrijwillig, binnen deze termijn het grondgebied te verlaten, dat het gevolg van niet te vertrekken binnen de voorziene termijn is dat zij zal worden vastgehouden om verwijderd te worden van het grondgebied, dat zij in toepassing van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn een inreisverbod zal opgelegd krijgen, dat de verwerende partij niet anders kan dan dit op te leggen als zij geen gevolg geeft aan de bestreden beslissing, dat de impact van deze beslissing, gelet op de omstandigheden waar de verwerende partij weet van had, is dat zij het risico loopt om in detentie te worden geplaatst en een inreisverbod zal krijgen zonder dat dit aan haar eigen handelen te wijten kan zijn, dat een dergelijk gevolg compleet disproportioneel is en enkel kan vermeden worden door de beslissing te annuleren, dat zij een bevel wordt gegeven door de overheid dat zij door andere maatregelen van diezelfde overheid onmogelijk kan uitvoeren, dat dit met zich zal meebrengen dat zij het voorwerp zal vormen van een inreisverbod, dat de verwerende partij op zijn minst hierover motieven had moeten opnemen en dat zij niet begrijpt hoe zij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks op punt 2 van de considerans en op de artikelen 6.4, 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn kan beroepen. De bepalingen in een considerans zijn sowieso eerder richtinggevend van aard. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich *in casu* nog rechtstreeks kan beroepen op de artikelen 6.4, 7 en 11 van de betreffende richtlijn.

Waar de verzoekende partij stelt dat een vrijwillige vertrektermijn van zes dagen niet passend is aangezien zij onmogelijk omwille van de covid-19 regelgeving vrijwillig of onvrijwillig het grondgebied kan verlaten, herhaalt de Raad vooreerst dat het belang bij een middelonderdeel niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij voornoemde grieven. Bovendien merkt de Raad op dat het de verzoekende partij vrij stond/staat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat zij een dergelijk verzoek heeft ingediend. Daarnaast herhaalt de Raad eveneens dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het omwille van de covid-19 maatregelen niet mogelijk is om het grondgebied te verlaten, zodat zij ook niet aantoonde dat een vrijwillige vertrektermijn van zes dagen niet passend is.

De verzoekende partij meent dat de impact van deze beslissing is dat zij het risico loopt om in detentie te worden geplaatst en een inreisverbod zal krijgen zonder dat dit aan haar eigen handelen te wijten kan zijn, maar maakt dit, gelet op wat voorafgaat, geenszins aannemelijk. Immers toont zij niet aan dat zij niet in de mogelijkheid is/was om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, noch dat zij, indien zij op een bepaald moment van oordeel was dat omwille van de corona-epidemie zij niet in de mogelijkheid was om binnen de opgelegde termijn gevolg te geven aan het bevel, een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten om humanitaire redenen heeft gevraagd.

Gezien de verzoekende partij niet aantoonde dat zij niet in de mogelijkheid was om gevolg te geven aan de bestreden beslissing en zij evenmin aantoonde dat zij op grond van de corona-maatregelen het Belgische grondgebied niet mocht verlaten nu zij op geen enkele wijze aantoonde dat een terugkeer naar Afghanistan moet aanzien worden als een niet-essentiële reis die verboden was, kan zij ook dienstig voorhouden dat zij een bevel wordt gegeven door de overheid dat zij door andere maatregelen van diezelfde overheid onmogelijk kan uitvoeren, dat de verwerende partij op zijn minst hierover motieven

had moeten opnemen en dat zij niet begrijpt hoe zij gevolg moet en kan geven aan de tegenstrijdige bevelen van de overheid.

2.12. De verzoekende partij betoogt in een tweede middelonderdeel dat de bestreden beslissing, omwille van de huidige covid-19-pandemie, niet alleen onuitvoerbaar is geworden maar voor haar ook een gezondheidsrisico creëert, dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 3 van het EVRM de verwerende partij ertoe verplichten om rekening te houden met haar gezondheidstoestand alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, dat het niet toetsen aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van voormelde bepaling en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat samengelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM artikel 3 van het EVRM vereist dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dat zij *in casu* van het Belgisch grondgebied wordt verwijderd op het moment dat er een mondiale gezondheids crisis heerst, dat elk menselijk contact sowieso een risico op besmetting met het coronavirus inhoudt, dat zij door de bestreden beslissing wordt blootgesteld aan dit risico op besmetting, dat zij zich zal moeten begeven in de luchthaven en een vlucht zal moeten nemen, waarbij zij zich noodgedwongen op minder dan 1,5 meter afstand zal moeten begeven van medepassagiers en dit gedurende enkele uren, dat zij bovendien gedwongen wordt terug te keren naar Afghanistan, een land dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem en dus bijzonder getroffen wordt door het coronavirus, dat zij Afghanistan in 2013 heeft verlaten en er sindsdien nooit meer is geweest, dat zij er geen werk en huisvesting heeft, dat zij in principe veertien dagen na aankomst in quarantaine zou moeten gaan in haar eigen huis, maar dat zij geen huis heeft, dat zij totaal niet weet waar zij terecht zou kunnen bij aankomst, dat het aannemelijk is, gezien de lockdown, dat hotels gesloten zijn, dat de kans dus reëel is dat zij minstens tijdelijk op straat zal terecht komen bij terugkeer, dat zij op straat een verhoogd risico loopt op besmetting wegens het gebrek aan hygiëne en omdat de noodzakelijke preventieve maatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, dat Afghanistan, geteisterd door conflict en armoede, het erg moeilijk heeft om het coronavirus te bestrijden en patiënten op een adequate manier te verzorgen, dat lockdownmaatregelen op grote schaal worden genegeerd omdat mensen noodgedwongen gaan werken omdat ze anders geen eten op hun bord hebben, dat het gezondheidssysteem al overbelast was voordat het coronavirus toesloeg, onder andere omdat Afghanistan één van de twee landen is waar polio nog altijd voorkomt, dat er geen capaciteit is in de ziekenhuizen en geen testapparatuur, dat er ook weinig informatie beschikbaar is in de landelijke gebieden, dat er momenteel wordt gevreesd voor een ramp op vlak van publieke gezondheid, dat de Afghaanse regering een noodplan heeft afgekondigd en een oproep deed aan de NATO om internationale hulp voor o.a. medisch materiaal omdat het land de situatie alleen niet te baas kan, dat hieruit blijkt dat zij in Afghanistan het risico loopt om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld, dat los van de vraag of een reis naar Afghanistan praktisch mogelijk is en los van het risico op besmetting tijdens deze reis, zij bovendien ook gedwongen wordt om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat zij de nodige medische zorgen zal krijgen indien zij besmet is, dat de verwerende partij niet de minste moeite heeft genomen om dit te onderzoeken, erover te motiveren of er rekening mee te houden, dat dit in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij verplicht om bij een beslissing tot verwijdering rekening te houden met haar gezondheidstoestand, dat dit bovendien ook in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM omdat het ingaat tegen het verbod op refoulement, dat een reëel risico lopen om besmet te worden met een potentieel dodelijk virus zonder de garantie dat de noodzakelijke medische zorgen ter beschikking zijn, kan worden beschouwd als een onmenselijke en vernederende behandeling, dat dit bovendien ook in strijd is met artikel 2 van het EVRM dat voorziet dat eenieder het recht heeft om te leven en dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, dat onderhavig bevel als een automatisme werd afgeleverd, terwijl de verwerende partij bij het nemen van een terugkeerbesluit een zorgvuldig en individueel onderzoek dient te voeren.

2.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met

toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

2.14. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij dan ook geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij hierover in de nota "Evaluatie artikel 74/13" van 13 mei 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, stelde wat volgt:

"- Hoger belang van het kind : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.16/08/2016) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

- Gezins- en familieleven : betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.16/08/2016) dat een broer in Italië verblijft, maar hij maakt geen deel uit van de gezinskern."

2.15. De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing, omwille van de huidige covid-19 pandemie voor haar een gezondheidsrisico creëert. Met gans haar betoog, vermeld in punt 2.12., maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat zij door het virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde gezondheidsproblemen bestaan die een verwijdering in de weg staan en waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden en over te motiveren.

De Raad stelt dan ook vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier uitdrukkelijk blijkt dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat er geen elementen aanwezig zijn betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij die een verwijdering in de weg zouden kunnen staan. In de synthesesnota "Evaluatie artikel 74/13" van 13 mei 2020 stelt de verwerende partij immers:

"- Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd."

2.16. *In casu* blijkt niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over

bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.17. De verzoekende partij meent dat *in casu* ook artikel 3 van het EVRM geschonden is.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.18. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat zij door het coronavirus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Door louter te stellen dat zij Afghanistan in 2013 heeft verlaten en er sindsdien nooit meer is geweest, dat zij er geen werk en huisvesting heeft, maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat zij door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing een risico loopt op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zij stelt dat zij in principe veertien dagen na aankomst in quarantaine zou moeten gaan in haar eigen huis en dat zij geen huis heeft, maar gaat eraan voorbij, het weze herhaald, dat uit de door haar verschaft informatie blijkt dat quarantaine geenszins verplicht, doch slechts geadviseerd is. Met het betoog dat zij totaal niet weet waar zij terecht zou kunnen bij aankomst, dat het aannemelijk is, gezien de lockdown, dat hotels gesloten zijn, dat de kans dus reëel is dat zij minstens tijdelijk op straat zal terecht komen bij terugkeer, dat zij op straat een verhoogd risico loopt op besmetting wegens het gebrek aan hygiëne en omdat de noodzakelijke preventieve maatregelen niet kunnen worden gerespecteerd, beperkt zij zich tot loutere beweringen waarmee ze geenszins het begin van bewijs levert dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat Afghanistan een land is dat sowieso al kampt met een wankel gezondheidssysteem en dus bijzonder getroffen wordt door het coronavirus, dat Afghanistan, geteisterd door conflict en armoede, het erg moeilijk heeft om het coronavirus te bestrijden en patiënten op adequate manier te verzorgen, dat lockdownmaatregelen op grote schaal worden genegeerd omdat mensen noodgedwongen gaan werken omdat ze anders geen eten op hun bord hebben, dat het gezondheidssysteem al overbelast was voordat het coronavirus toesloeg, onder andere omdat Afghanistan één van de twee landen is waar polio nog altijd voorkomt, dat er geen capaciteit is in de ziekenhuizen en geen testapparatuur, dat er ook weinig informatie beschikbaar is in de landelijke gebieden, dat er momenteel wordt gevreesd voor een ramp op vlak van publieke gezondheid, dat de Afghaanse regering een noodplan heeft afgekondigd en een oproep deed aan de NATO om internationale hulp voor o.a. medisch materiaal omdat het land de situatie alleen niet te baas kan, dat hieruit blijkt dat zij in Afghanistan het risico loopt om te worden besmet door het coronavirus zonder te kunnen worden behandeld en dat zij gedwongen wordt om zich naar een land te begeven waar er geen enkele garantie is dat zij de nodige medische zorgen zal krijgen indien zij besmet is, erkent de Raad dat het een algemeen bekend feit is dat Afghanistan gebukt loopt onder een jarenlang gewapend conflict en dat het een minder rijk land is dan België. Toch blijkt uit de informatie die de verzoekende partij zelf heeft gevoegd aan het verzoekschrift, getiteld *“Civil war, poverty and now the virus: Afghanistan stands on the brink”* van 2 mei 2020 dat: *“health authorities said nationwide confirmed infections hit 2.335 with 68 deaths. The disease is widely accepted to have spread further than captured by official tests, although a very young population – over half under 25 – may have helped keep mortality rates lower than elsewhere.”* Hieruit blijkt dat dankzij de zeer jonge populatie in Afghanistan, de statistieken van

overlijdens lager liggen dan elders. De verzoekende partij zelf was ook nog maar 21 jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en er worden geen onderliggende aandoeningen aangevoerd. Door het louter voegen van en verwijzen naar algemene informatie betreffende de situatie van het gezondheidssysteem in Afghanistan, slaagt de verzoekende partij er, gelet op het voorgaande, dan ook niet in aannemelijk te maken dat zij, ondanks de grote druk op het gezondheidssysteem en grote nood die Afghanistan heeft aan hulp inzake medisch materiaal om deze gezondheidscrisis te bestrijden, zoals blijkt uit de informatie die de verzoekende partij heeft gevoegd, werkelijk een reëel risico op foltering of mensonwaardige en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

De Raad benadrukt verder dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoont dat het risico te worden blootgesteld aan ziekte ten gevolge van de huidige covid-19 pandemie voortvloeit uit het nemen van de bestreden beslissing. Immers loopt de verzoekende partij ook in België, en in veel andere landen, hetzelfde risico. Zij lijkt dit zelf te bevestigen door in haar verzoekschrift te stellen dat elk menselijk contact sowieso een risico op besmetting met het coronavirus inhoudt. Er kan aldus niet gesteld worden dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, nu zij het door haar vermelde risico eveneens loopt in geval de bestreden beslissing niet zou zijn genomen en zij niet bevolen werd het grondgebied te verlaten. Haar betoog dat zij door de bestreden beslissing wordt blootgesteld aan dit risico op besmetting, is in die zin dan ook niet dienstig. Ook betreffende haar betoog dat zij omwille van de verplichting om zich in luchthavens en in een vliegtuig te begeven, het risico loopt op besmetting, wijst de Raad erop dat niet blijkt dat een terugkeer naar het herkomstland mits het in acht nemen van de nodige veiligheidsmaatregelen een groter risico op blootstelling aan een besmetting met het coronavirus met zich meebrengt dan in België.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot motivering.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er voor haar een onmogelijkheid bestond om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Het betoog van de verzoekende partij dat het niet toetsen aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van voormelde bepaling en van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat artikel 3 van het EVRM samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, is dan ook niet dienstig.

2.19. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.20. Gelet op het voorgaande en op het gegeven dat de verzoekende partij geen andere argumenten aanvoert ter adstructie van de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, wordt de schending van dit artikel evenmin aangetoond.

2.21. Waar de verzoekende partij ten overvloede nog toevoegt dat het arrest Gnandi van het Hof van Justitie van 19 juni 2018 de verwerende partij niet toelaat om dit bevel af te leveren, maakt zij dit geenszins aannemelijk. Zij kan weliswaar worden gevolgd waar zij stelt dat het Hof van Justitie in dit arrest stelt dat een bevel kan worden afgeleverd na de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming terwijl het beroep tegen deze afwijzingsbeslissing nog hangt, dat het Hof echter niet toelaat dat een bevel automatisch wordt afgeleverd na de afwijzing om internationale bescherming, dat er nog steeds rekening moet worden gehouden met de bestaande wettelijke bepalingen zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met de garanties van artikel 3 van het EVRM en met de individuele elementen van haar situatie en dat het dan ook niet zo is dat bovenstaande bezwaren tegen het bevel zullen worden behandeld in het beroep tegen de afwijzingsbeslissing van het verzoek om internationale bescherming dat momenteel hangt, maar uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde met bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM en met de individuele elementen van de situatie van de verzoekende partij, ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Minstens toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan met welke relevante elementen die een verwijdering in de weg staan, ten onrechte geen rekening werd gehouden.

2.22. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden en gelet op het voorgaande, blijkt niet dat de verwerende partij geen zorgvuldig en individueel onderzoek heeft gevoerd bij het nemen van de bestreden beslissing noch dat het bevel als een automatisme werd afgeleverd.

2.23. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.24. Het eerste en enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER